

עין משפט
נר מצוה

קו א מיי פ'ג מהל' פסקת"ה הלכה 1:

קח ב מיי' שם הלכה 1:

קב גר מיי' שם הלכה יח:
ק"ה א מיי' פי"ד מהל' פסקת"ה הלכה 1 ופי"ג שם הלכה א:

קיא וז מיי' פי"ג שם הלכה א ופרק ט"ו הלכה א:

קיב ח מיי' פי"ח שם הלכה 1:

קיג ט מיי' פי"ד שם הלכה 1:

תורה אור
השאלות

1. צו את אהרן ואת בניו לאמור זאת תורת העולה היא העולה על מוקדה על המזבח כל ה'חלקה עד הבקר ואש המזבח תוקד: ה. ו יקרא ה. ב

מוסף רש"י

זאת היא העולה. זאת תורת הטעלה היא הטעלה, ומחלי קרא הטעלה על פסולין שם עלו לא ירדו, דמתיב על מוקדה, משעלה מוקד, וכתב רחמנא זאת דמשמע מעיטא, ולומר זאת על טעלה לא תרד, אבל אחת תרי"ם שעולה מוקד, ומתיב היא דמשמע מעיטא ומתיב טעלה דמשמע טעלה עולה כשרה ולא פסולה, והי תלת מעיטוי ממעטי הני תלתא פסולי (נדח 8). זאת מעיטא היא מעיטא דמה. לאחן ולא מעיטא, דמשמע טעלה המיוחדת כשרה ולא פסולה, למעטיה על פסולין שם שפליגי על ירדו, דלא מילא כל הנינונ מנחה לכל פסולין אחא, ומתקשר דהי ממעט פסולין לפני זריקה, ולקמיה מפרש שאר פסולין מנה ליה דלא ירדו, דלא ממעט להו מילא, כנון נשמוח דאין לומר דפסולי לפני זריקה (קדוש 19). ורשנשפך דמה. לאחן ולא מוקד (נדח 8) ושיצא דמה חוץ לקלעים. אבל כל הני פסולי אחרינא דמתיב כדא רש"י, כנון לן ויחא, שאר הכשר קודם זריקה דם, ועמא נשפוטא לאחלוט חוץ למט וחוץ למקומו, כוין מודה נמי ר' יהודה דלא ירדו, ועמא מפרש ר' יהודה דמתיב המזבח מקדש (שם) מפני שם אחרון לו כדס כשר פסול לן כשר כשר פסול יטול, ודחיל דס הלן: והדיוצא. כשר עולה שאלו והניסע והעלה: ורשנשפך חוץ חוץ לזמנו. על מנת לאחלוט חוץ למט דהי עניול: ורשקבלו פסולין דהי את דמה. כנון עמא מו או שאר פסולין, והכי נקט קבל פסולין ולא נקט ששחטוי פסולין, משחטוי כשרה כפסולין, דמתן כל הפסולין ששחטו שחיטתן כשרה: והניתנין למעלה. מחוץ הסוקלא, דקדיל חטאת כזהמה למעלה דמתיב כה קרנות, ועולה למטה: ופסולין כפסולין. ב' המזבח הפנימי, כנון פסול העלם דכז ופר כהן משיח: והפסח והדשאת. להכי נקט פסח וחטאת, דקדיל כל הזבחים שנומחו שאל ששחטו כשרין חוץ מפקחת חטאת (נדח 8) ח"ל תורת העולה. שאל על מוקדה חטאת שם כל הלילה עד הבקר ולא מרד (קדוש 19). ב'לאים. פסולין לכלאים שאלאם שור או כבש פרט לכלאים (נדח 8) שהיה פסולין בקדש. שאלאם שאלו לעורה פסולין (נדח 8ח):

שיטה מקובצת

ומוציא אני את אלו שאין פסולין בקדוש. פי' רובע ורובע. ופרש"י לחומת פסולין קודם שאלו לעורה, ולא נזכרה דהא פסולותי רובע ומי לא נזכרו (ורבע) (ורבע) אחר שאל לעורה. לבי' לפרש שהיה פסולין בקדוש. דים הכשר במקום אחר בקדוש, והי"ם שאל למתיב יט ו הכשר בשלמים, כפיט שמען בחוץ (וי' לו הכשרין) כל אחד משפטיו, ושקבלו פסולין פי' עמא כזכור, (והלן כגמא) והלן פס שכן כשר (ח) כזכרים, כזכרים משום כשר, ויהיאלן (כגמא טפא פי') חוץ לקלעים (שם)

כשן כגמא, ושנשחטו לזולה משום אכרים ופדרים קדרינן בלילה. (אך מנשפך) דמה קשא, וי"ל דתיין דשחטיה שהיא עבודה ראשונה עשויה בזכשרה, הכשר במקום אחר קדוש היה, והיה לטעם שייך טעם זה משום הכשר שחיטה, אבל (שנשחטן) בלילה צריך לומר משום אכרים ופדרים (ח): מובא הפנימי פקדש פסולין, שאם על לא ירדו, ואפי"ג דלא כתיב קרא אלא בחייו: ודחא בדי' שיה. אפי"ג דאמרין (והקדו דם 8). כלי שרת אינו מקדש (ואלא זאת הראוי לו), הכה שאלו דלות ביה תרמי שהוא מונח ובהו לא שרת, הלכך מקדש פסולין ליקרב. הקשה ה"ר שמואל מאירבא ור' יי"ם (כח) [במה] ממתת פסולין, אלא בכשרים לא מקדש פסולין (מח 3) ממהה ומקח לא חסיו עליו, וכיון דכשרים לא (דמון) [מקרינן] עליה ה"א קדש פסולין להקריב עליו, וי"ל דקרא מיידי למתלה אבל דיעבד יקדש. ע"ד חר דהא מקדש פסולין לא לענין לא ירדו, דודאי ירדו מעל מזבח הפנימי אלא לומר שאם עלו אחריו כן על מזבח החיצון שלא ירדו, ומיירי מקצתו שאלו קדשם בעלילה על מזבח הפנימי ואפי"כ העלה על מזבח החיצון ומהו [מיידין] (במה) שהזבח הפנימי מקדשם, דאי לאו מזבח

כו:

לאו משום דקלטיה מובה וש"מ לא יאספנו. פי' בקונטרס(ח) והא ליכא למימר משום דכשר שלא במקומו כמקומו דמי ומשום דכיפרה(י) הוא דהא דומיא דשאר זריקות פסולות קמתי לה וקשה דהא בסוף כל הפסולין (לקמן לו). מסקין דר' יהודה אית ליה שלא במקומו כמקומו דמי ונראה לפרש דהאי דקא"ר יהודה כמקומו דמי לא לענין דנתכפר אלא לענין מחשבה דווקא הוי כמקומו דכיון דמהניא הוריקה לענין דאם עלו לא ירדו מהניא נמי שלא לפסול במחשבה ולכך מרד(י) לאלתר כשר ומיהו קשה דא"כ כתר דשני כמקומו דמי מאי קפריך התם מחישב

ליתן הניתנין בחוץ כפיטם וצפיטם בחוץ הא התם נמי קלטי' מוצח דאם עלו לא ירדו ור"ה יוסף מפרש דהכי מייטי סייעתא מ"ט לאו משום דקלטיה מוצח דאפי' צפיטס וחוך קלאמר דרי יהודה דקלטיה מוצח אע"ג דפני' והמון לכ"ע לאו כמקומו ואפי' הכי קלאמר רבי יהודה דקלטיה מוצח לענין דאם עלו לא ירדו הכי נמי קלטיה מוצח לענין דלא יאספנו ומיהו(י) לא יתכן פי' זה למאי דפרשי' לעיל דמאן דאית ליה כמקומו דמי אפי' צפיטס וחוך קלאמר מדפריך לר' יוחנן ואי שלא כמקומו לאו כמקומו להוי כנשפך מן הכלי ויאספנו ולשמואל ולר"ם נקיט לא פריך (תוספות) ורבי חיים כה"ר מרדכי מפ' דמוכח מנחתם(י) בחוץ שנתנו צפיטס ולכולי עלמא לאו כמקומו דמי ואין זריקתו כלום לפי שנפסל מקודם כשנכנס להיכל ונהי דאין תקנה צאצאם לפי שנפסל קודם הוריקה כ"ש להוה לן למימר דהוי כנשפך הדם מן הכוס על הרצפה דלאמר ר' יהודה תרד דכל זבח שלא מרק כלל אס עלו אימורין ירדו לר' יהודה ואפי' הכי אמר דקלטיה המוצח לזריקתו ואמרינן לא ירדו ה"ה צניתינן למטה למעלה דלאמר ר' יוחנן דלא כמקומו דמי ולא כיפר כלא דינמא דמהניא הוריקה וקלטיה מוצח שלא יאספנו עוד להועיל זריקה אחרת. צרו"ך ע"כ: **האי רצפה והאי בלי' שרת**. ועדיף(י) מכלי שרת דלא מקדשי פסולין ליקרב ומוצח מקדש:

שאין מוצח החיצון מקדש פסולין אלא הראוי לו והפנימי בין ראוי לו בין שאין ראוי לו מאי טעמא האי רצפה והאי כלי שרת: **בתנאי' ה'השוחט את הזבח** לזרוק דמו בחוץ או מקצת דמו בחוץ להקטיר אימוריו בחוץ או מקצת אימוריו בשרו בחוץ או כוית מבשרו בחוץ או לאכול כוית מעור האליה בחוץ ופסול ואין בו כרת לזרוק דמו למחר מקצת(י) דמו למחר להקטיר אימוריו למחר או מקצת אימוריו למחר לאכול למחר או כוית מבשרו למחר או לאכול כוית מעור האליה למחר ופיגול י'וחייבין עליו כרת: **גמ'** סברוה י"עור אליה

קמתי מיסה כו'. ולא פליג רבי יהודה לשויניהו כנשפך על הרצפה וימלא ירדו כדלאמר ר' יהודה פרט לנשפך דמה ואלמא(י) לאו כנשפך דמה קחשיב ליה: **מאי טעמא** לאו משום דקלטיה מוצח. לקדושי ושמע מינה לענין אסיפה לא יאספנו והא ליכא למימר משום דקסבר שלא כמקומו כמקומו דמי ומשום דכיפרה(י) הוא דהא דומיא דשאר זריקות פסולות קמתי ליה(י) ומדרכי שמעון היינו טעמא דלא מיייתי ליה דאיכא על גב דלא כתיב קרא אלא בחייו: **סניא הניתנין בחוץ שנתנן צפיטס** לא ירדו. אכזריהם ממוצח(י) ולא פליג ר' יהודה מאי(י) לאו דקלטיה פנימי לדם זה שניתנו(י) עליו ואע"פ(י) שנפסל כדניסתמו להיכל משום וכל חטאת אשר יוצא מדמה (ויקרא ו) הוה ליה(י) כנשפך דמה: **הני מילי דם**. שפסול(י) הוא דמקדש הואיל וחי ליה דם צעלמא כנון דמיס דמתיביים: **אבל קומץ דלא חוי(י) בליל**. דמתיב (שמות ט) לא תשרי עליו קדש וזרה ועולה וימנחה אימא אס ועליו ירד קמ"ל: **קטרם ורה**. קטרת נדבה שלא המיר הכתוב אלא קטרת של ציבור שחריט וערביט: **שעלסה לגבי מוצח**. קסלקא דעמך דצמוצח חקטרת קאי: צראוי לו. לאפוקי קמליס שלא קידשו ככלי הכי מפרש לקמן בפרק המוצח (דף פג:). **האי רלפס**. צניין(י) אצניס שלא נמשח לפיכך אינן קדושתו(י) כזה חמורה: **והאי כלי שרת**. ונמשח עם המשכן: **בתנאי' אס הוצת**. שלמים או שאר הנאכלין: **פסול ואין צו כרה**. והאיכילו ואפילו בחוץ אינן ענוש כרת: **לאכול אס צבור למחר**. ליכא לאקומה בשלמים אלא בתודה וחטאת ואסם דאילו בשלמים מחר זמנו הוא אצל לזרוק דמו או להקטיר אימוריו אפילו בשלמים הוי למחר חוץ לזמנו: **פיגול וחייבין עליו כרת**. האיכילו אפילו בזמנו ענוש כרת. ובגמרא (במא) יליף לה: **גמ'** כאליה

דימא כמקומו דמי, והשתא ניחא הבל דהבא מוכח דלא יאספנו מן בחון שנתנס כפיטס דהתם ורמי (בלא) במקומו דמי ואפי"ה קמתי (ר"י) (דלג"ח) לא יאספט אלמא משום דקלטיה מוצח, ולעיל לר"י דוקא פריך לשמואל לא קשא אפילו מחוץ שנתנס כפיטס דמאי מפרכת ליהו כנשפך ויאספנו הואיל ואלו במקומו דמי לכ"ע. (אם) גלי קרא כשרה דלא יאספט דמתיב וכל (וחטאת) אפי' יוצא מדמה אלא כאל מועד כגא משפך. (אבל הלא) מונח כפיטס ויאספנו אפילו מוצח ש"מ לא יאספט ומיהו שמעינן שן גמון למעלה ולמטה למד' לאו במקומו דמי, דליכא למימר דשאי חוץ כפיטס דגלי קרא (אבל) (ובכל) חטאת, דהכי דגלי לענין דלא כיפר ואין לו תקנה כי וכן (אחרת) מ"מ לענין קריעת מוצח דלא ירדו שן למיפק מחוץ לפנים (שאם עלה לא ירד) כנון למעלה למטה למד' שלא במקומו לאו במקומו דמי ואין דקלטיה מוצח לענין דלא ירדו ממילא שמעינן דלא יאספו. ומעד מופלגי ר"י בני יעוז דמה מן הטא"ר על הרצפה ואמר התם ירדו וגי חוץ כפיטס מוצח דלא ירדו (לשון מרדכי דק):

כל הזבחים שקבלו דמן פרק שני זבחים

דטעמא דר' י' יוסי משום דס"ל דשלא במקומו כמקומו דמי דאם כן אדמיפלגי בלסיפה ליפלגי בכפרה וימנא רבי יוסי כיפר ור' שמעון לא כיפר אלא לרבי יוסי נמי לאו כמקומו דמי ואפי"ה לא יאספנו ומשמתינו כדברי האומר לא יאספנו ומשום הכי תנא פסול במתני': **ורב חסדא אמר אצימי הכל מודיס**. ר' יוסי ור"ש:

צנייטין למטה שנתנן למעלה שלא יאספנו. דהואיל וניתן צמוצח הראוי לו לא הוי כנשפך על הרצפה דקלטיה מוצח לאפוקי מכלל זריקה במקום אחר: **וכן שכן צנייטין למעלה שנתנן למטה**. דקריצה היא למתנה גמורה שהרי דמיס העליונים למטה הן שותמין ויורדין הלכך האי דס סופו ליכרד למטה היה רלואו וכי ייבטיה למטה קלטיה מוצח מלאוספו ולחזור ולייתנו למעלה: **שרצי יוסי אומר יאספנו**. דכיון דלמוצח זה לא היה רלואי לא קלטיה כלל: **ורבי שמעון אומר לא יאספנו**. שהרי לשם מוצח היה רלואי והרי כא לשום מוצח: **אף אטן נמי סניא**. דלמיהא דר' יוחנן דלאמר דאיכא דלות ליה לא יאספנו ואע"ג דשלא כמקומו לאו כמקומו דמי לענין כפרה לענין אסיפה מיהו קלטיה מוצח: **זאם היא העולה**. הרי אלו א' ג' שמוטין לפי שגא המקרא הוה ללמדנו על הפסולין למוצח שעלו דלא ירדו דילפינן מעולה על מוקדה על המוצח כל הלילה (ויקרא 1) משעלה על מוקדה מהא שם כל הלילה לפיכך מיעט לך צו ג' [נמעוטין למעט צו ג'] פסולין: **זאם**. היא(ח) מיעוטא זאת ולא אחרת. היא הוי מיעוטא. ה"א דהעולה הוי מיעוטא כלומר העולה המיוחדת ולא כולן: **פרט לנשפך דמה ולשנשחט צנינה ושיאל דמה**. צצל שאר פסולין אס עלו לא ירדו. ולקמן בפרק המנוצח מקדש (דף פד:) מפרש טעמא דרבי יהודה דמרבי שאר פסולין ומפיק הני: **איין לי אלא עולה שרה**. מהא על מוקדה כל הלילה עד הבקר: **והלן**. שכן צשרה חוץ למוצח: **והיואל**. שיאל צשרה(י) א: **והטעמא ושנשחט**. ע"מ להקטיר חוץ לזמנו כו': **מנין**. שכיון שעלו לא ירדו: **רובע ורנבע**. על פי עד אחד שמותר להדיטו ואסור לגבוה ונפקי לן מקראי במסכת תמורה צפ' כל האסורין (דף כח:). **וכן מוקלה ונעבד ועריפס**. מוקלה שהקלה לתקריובת עבדות כרביס: **נעבד**. שהשחטוה לצהמה: **כלאים**. שור או כבש פרט לכלאים כי יולד פרט ליואל דופן (חולין דף למ:). **מאי רלויס**. א' אחר שריצה הכתוב ומיעט ולא פירש לך הכתוב מה ריצה ומה מיעט: **אמרת**. ונמעמן מרבה אני את אלו שהיה פסולין צדקם משבחו לעורה נפסלו:

קמתי מיסה כו'. ולא פליג רבי יהודה לשויניהו כנשפך על הרצפה וימלא ירדו כדלאמר ר' יהודה פרט לנשפך דמה ואלמא(י) לאו כנשפך דמה קחשיב ליה: **מאי טעמא** לאו משום דקלטיה מוצח. לקדושי ושמע מינה לענין אסיפה לא יאספנו והא ליכא למימר משום דקסבר שלא כמקומו כמקומו דמי ומשום דכיפרה(י) הוא דהא דומיא דשאר זריקות פסולות קמתי ליה(י) ומדרכי שמעון היינו טעמא דלא מיייתי ליה דאיכא על גב דלא כתיב קרא אלא בחייו: **סניא הניתנין בחוץ שנתנן צפיטס** לא ירדו. אכזריהם ממוצח(י) ולא פליג ר' יהודה מאי(י) לאו דקלטיה פנימי לדם זה שניתנו(י) עליו ואע"פ(י) שנפסל כדניסתמו להיכל משום וכל חטאת אשר יוצא מדמה (ויקרא ו) הוה ליה(י) כנשפך דמה: **הני מילי דם**. שפסול(י) הוא דמקדש הואיל וחי ליה דם צעלמא כנון דמיס דמתיביים: **אבל קומץ דלא חוי(י) בליל**. דמתיב (שמות ט) לא תשרי עליו קדש וזרה ועולה וימנחה אימא אס ועליו ירד קמ"ל: **קטרם ורה**. קטרת נדבה שלא המיר הכתוב אלא קטרת של ציבור שחריט וערביט: **שעלסה לגבי מוצח**. קסלקא דעמך דצמוצח חקטרת קאי: צראוי לו. לאפוקי קמליס שלא קידשו ככלי הכי מפרש לקמן בפרק המוצח (דף פג:). **האי רלפס**. צניין(י) אצניס שלא נמשח לפיכך אינן קדושתו(י) כזה חמורה: **והאי כלי שרת**. ונמשח עם המשכן: **בתנאי' אס הוצת**. שלמים או שאר הנאכלין: **פסול ואין צו כרה**. והאיכילו ואפילו בחוץ אינן ענוש כרת: **לאכול אס צבור למחר**. ליכא לאקומה בשלמים אלא בתודה וחטאת ואסם דאילו בשלמים מחר זמנו הוא אצל לזרוק דמו או להקטיר אימוריו אפילו בשלמים הוי למחר חוץ לזמנו: **פיגול וחייבין עליו כרת**. האיכילו אפילו בזמנו ענוש כרת. ובגמרא (במא) יליף לה: **גמ'** כאליה

דימא כמקומו דמי, והשתא ניחא הבל דהבא מוכח דלא יאספנו מן בחון שנתנס כפיטס דהתם ורמי (בלא) במקומו דמי ואפי"ה קמתי (ר"י) (דלג"ח) לא יאספט אלמא משום דקלטיה מוצח, ולעיל לר"י דוקא פריך לשמואל לא קשא אפילו מחוץ שנתנס כפיטס דמאי מפרכת ליהו כנשפך ויאספנו הואיל ואלו במקומו דמי לכ"ע. (אם) גלי קרא כשרה דלא יאספט דמתיב וכל (וחטאת) אפי' יוצא מדמה אלא כאל מועד כגא משפך. (אבל הלא) מונח כפיטס ויאספנו אפילו מוצח ש"מ לא יאספט ומיהו שמעינן שן גמון למעלה ולמטה למד' לאו במקומו דמי, דליכא למימר דשאי חוץ כפיטס דגלי קרא (אבל) (ובכל) חטאת, דהכי דגלי לענין דלא כיפר ואין לו תקנה כי וכן (אחרת) מ"מ לענין קריעת מוצח דלא ירדו שן למיפק מחוץ לפנים (שאם עלה לא ירד) כנון למעלה למטה למד' שלא במקומו לאו במקומו דמי ואין דקלטיה מוצח לענין דלא ירדו ממילא שמעינן דלא יאספו. ומעד מופלגי ר"י בני יעוז דמה מן הטא"ר על הרצפה ואמר התם ירדו וגי חוץ כפיטס מוצח דלא ירדו (לשון מרדכי דק):

דימא כמקומו דמי, והשתא ניחא הבל דהבא מוכח דלא יאספנו מן בחון שנתנס כפיטס דהתם ורמי (בלא) במקומו דמי ואפי"ה קמתי (ר"י) (דלג"ח) לא יאספט אלמא משום דקלטיה מוצח, ולעיל לר"י דוקא פריך לשמואל לא קשא אפילו מחוץ שנתנס כפיטס דמאי מפרכת ליהו כנשפך ויאספנו הואיל ואלו במקומו דמי לכ"ע. (אם) גלי קרא כשרה דלא יאספט דמתיב וכל (וחטאת) אפי' יוצא מדמה אלא כאל מועד כגא משפך. (אבל הלא) מונח כפיטס ויאספנו אפילו מוצח ש"מ לא יאספט ומיהו שמעינן שן גמון למעלה ולמטה למד' לאו במקומו דמי, דליכא למימר דשאי חוץ כפיטס דגלי קרא (אבל) (ובכל) חטאת, דהכי דגלי לענין דלא כיפר ואין לו תקנה כי וכן (אחרת) מ"מ לענין קריעת מוצח דלא ירדו שן למיפק מחוץ לפנים (שאם עלה לא ירד) כנון למעלה למטה למד' שלא במקומו לאו במקומו דמי ואין דקלטיה מוצח לענין דלא ירדו ממילא שמעינן דלא יאספו. ומעד מופלגי ר"י בני יעוז דמה מן הטא"ר על הרצפה ואמר התם ירדו וגי חוץ כפיטס מוצח דלא ירדו (לשון מרדכי דק):

א) לקמן פד. הויות צ: גדה מ. ע"ש, צ) עי' תוסי' לקמן סח: בדי"ה אמר, צ) עי' מנחות ג.

שינויי נוסחאות

א) מכות בחוץ שנתנן לפנים למא' ככ"מ. ועי' ל"ק שכתב דהוא טעונ גמור דהיאך שייך לומר יאספנו הלא כבר איספלא קודם הוריקה צנייטמו כהיכל כמ"ש מו' לעיל כו פי"ג בדי"ה אחר שמואל (ובסופן) וז"ע (גליון). וכן הקשה פ"ח. אך שאר מפרשים מיישבים גירסתנו ע"ש:
ב) אלו ג' מעיטוס (גליון) וכ"ה בשאר מקומות התקלים (ב"ש):
ג) ככ"י נוסף אחר שריבה הבהוב ומיעט אמורת וז"ה צניס ונש"מ, וכן משמע כרש"י כ"י: ד) ג' כ"מ הניתנין בפנים שנתנן בחוץ והניתנין בחוץ שנתנו בפנים וע' מו"ק דק"ס:
ה) אעלוד (ש"ס והירב"ב):
ו) צמתיא או מקצת. וז"ה צמשיט: ז) דר' שמוען משום ובר' יוסי דלא כיפר ור' שמוען כיפר אלא לרבי שמוען נמי ובר' (ש"ס ובדי"ה ב"י) ועי' צ"ע דבר' לעיל ע"א אות ו': ח) צ"ל הוי (ש"ס): ט) צמתיי נוסף חוץ למובא וז"ע. ובמה"י ונכדיס ונ' בלענין: י) ככ"י ונדפוסו וז"ה סקר צניטס מאי דאית מו"ק"ד אחר שריבה וע' לעיל אות ג': יא) אילמא (ב"ש): יב) דכפר (ב"י). י"א דכפרה (ש"ס): יג) צ"מ נוסף דלא כיפר ככל (בד' וילנא ד' זה שלא במקומן): יד) ממוכה החיצון (במה"י): טו) צ"ל ואי לאו (שמכ"י כ"יב וג', כ"יב, צ"ק, פ"ח וחי' ש"ש): טז) שיתון (ש"ס): יז) צ"ל אפי"ם עלי וא"ו (צ"ק): יח) צנינון ד' כ"א לא הוה ליה וזאת מנה"ל. ועי' פ"מ דחוי לפי שיתנתנו לעיל מאי לאו, עי' אות טו: יט) צ"ל פסול (ש"ס): כ) חזי ליה כלל (ש"ס): כא) בנין (ש"ס): כב) קדושתו חמורה כזה שרוא כלי שרת המטטלל ומגשתו וכו' צ"ל והד"א (ש"ס): כג) כקונטרס דאי לאו דקלטיה מוצח הו"ל כנשפך דמה דפליגי ר' יהודה ודא לל"ל (ש"ס): כד) מיד ממנח (ש"ס): כה) עי' שטמ"ק דקו' וז' מנוטאות מוצח (כז) מנחנין בחוץ שנתנן בפנים דלכילי עלמא כו' כל"ל (ש"ס): כז) ודעריף משאר כלי שרת (ש"ס): כח) עי' לשון הברייתא לקמן ע"כ (ובמו"ק לקמן סח צ' כהנה: כט) וע"ע צ"מ לקמן פד. ד"ה כל פסולין: לו) דלא גרי קרא שפיר אמרינן דבמקומו דמי והשתא כו' מנח"ל (גליון):

שיטה מקובצת
(המשך)

הפנימי מקדשם מונח החיצון לא היה מקדשם דלתי מקדש כי אס הנחילו לו, (ויסין) הלאו לו (הוי) [היטין] דתקדשו ככלי, והלכך מיידי ממו קן שלא תקדשו דאי תקדשו ככלי כל מהא מוצח הפנימי מונח החיצון מקדשם (ורדח): תרד"ח לא פושם ב"ו וקשה דהא בבית כל חפסולין בספינין דר"י אית ליה שלא בבקיטיו כבקיטיו דמי. וא"כ מאי מיידי כהל. לך י"ל הא דמיידיי הלא כיימנא (מהא דקטותין) מוצח משום דאף כפיטס חוץ קלאמר ר' דאם עלו לא ירדו, ואפי"ג דמתיסין לחוץ לכ"ע לאו במקומו דמי דמשמע בסוף כל פסולין דף ג', ומיהו קשה לעיל כי פריך לר' יוחנן דקאמר לאו כמקומו דמי ליהו כנשפך סי' אחאי (בלא) קאמ' כנו קן לשמואל מנחן (הניסעין) כפיטס בחוץ דקמתי צמתיי (דפסול דהא) דפיטס לחוץ כ"כ"ע שלא כמקומו דמי, ושמא מר"י ניחא ל"י [שסין] להקשות משום דלר"י קשא ליה מכל המנחי. וריב"א פירש דנימנח בחוץ שנתנן כפיטס דוקא הוא דקלאמר דשלא כמקומו דמי צריכתי אימא כשרה משום דדמיס שן חוץ לא שייך כלל כפיטס, אבל שן פניס שייכי בחוץ כנון דם שריסין, ואינעתי אימא טעמא משום דגלי קרא דכל חטאת אפי' יוצא מדמה וגר' (ויקרא ו) כה, אבל צנייטס כפיטס שנתנס חוץ(י) לא